

Lisica, ki je odnesla popolnoma zdrave pete in poleg tega še napolnjen želodec, je smehljaje se pritekla za medvedom in mu rekla: „Moč imaš, moč! Ampak tvoja in moja pamet ne gresta skupaj! Zato je najboljša, če razdereva zvezo.“

Medvedu je bilo to všeč, ker mu je bilo dovolj, da je enkrat prodajal svojo kožo za lisičino.

Dober zaveznik.

Spisal *Sorin*.

kozi okno svoje sobice vidim večkrat sosedovega psa Kastorja, kako mirno sedi poleg mačke Bele in se greje z njo na solncu. Celo umakne se ji, kadar je ona le presitna in hoče imeti več solnca. Kaj lepo je videti dve tako sovražni si živali sedeti skupaj.

Njuno prijateljstvo pa ni samo navidezno. To se vidi pri skledi. Jesta namreč oba iz iste posode. Pravila mi je gospodinja, da se ne pritakne mačka prej jedi, dokler ne pride pes in tudi ta ne, če ni še mačke zraven. To velja zlasti opoldne in zvečer. Kadar prideta oba, tedaj molče in brez sovraštva pojesta, kar imata v skledi. Navajena sta tako od mladih nog in kar sta se navadila, to jima je ostalo ter premagalo celo njiju naravo.

Nekega dne vidim, kako je tuj pes podil po vrtu mačko Belo. Kmalu bi jo bil že ujel, toda mačka se zaletel v plot in hoče splezati črezenj. To se ji je pa ponesrečilo in padla je nazaj ravno pred psa. Pričel se je boj. Mačka nagrbanči hrbet in piha proti psu. Pes pa laja in se zaletuje vanjo. Huda je že predla Beli, ker je bil pes močan in razjarjen.

Kar prileti zraven Kastor in se zažene v tujega psa, ki se takoj umiri. Prav pokorno leže pred Kastorja, ki je bil še močnejši kot on, ter čaka, kaj bo. Pa Kastor mu ni hotel nič hudega, samo vohal ga je ter ga enkrat potipal s taco.

Mačka pa je med tem časom odnesla pete v varno zavetje.

Spomnil sem se na prijateljstvo med ljudmi, ki ga goje celo po naravi sovražne si živali. Kolikokrat pač osramoti žival človeka, ki se prepira s svojim bližnjim in mu ne pomaga, kadar bi mu lahko.

